

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **N. G. P.**

zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 1417/25, Praha,

proti

žalované:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2/2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-39148-3/ČJ-2023-930310-V248 ze dne 22.
11. 2023,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, č. j. CPR-39148-3/ČJ-2023-930310-V248 ze dne 22. 11. 2023 a jemu předcházející rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, č. j. KRPK-53097-26/ČJ-2023-190022 ze dne 10. 9. 2023 se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 14 467 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Řízení před správními orgány

1. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, uložila žalobci povinnost opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, neboť měl žalobce pobývat na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, čímž porušil § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Zároveň žalobci stanovila dobu 30 dnů k vycestování. Následné odvolání žalobce žalovaná zamítla a rozhodnutí krajského ředitelství policie potvrdila, přičemž v odůvodnění uvedla, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně od 15. 6. do 28. 6. 2023.

II. Řízení před soudem

2. Žalobce proti tomuto rozhodnutí brojil žalobou. Namítl nesprávný procesní postup krajského ředitelství policie. Žalobce nebyl vyzván, aby se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, ani mu nebylo umožněno, aby se k podkladům vyjádřil. S odkazem žalovaného na § 50a odst. 5 zákona o pobytu cizinců nesouhlasil, neboť vydání rozhodnutí krajského ředitelství policie nebylo prvním úkonem v řízení. Správní řízení bylo vedeno několik měsíců, přičemž poslední úkony před vydáním rozhodnutí byly učiněny dne 7. 9. 2023 (podání vysvětlení jeho nezletilé dcery a jeho samotného). O tři dny později pak krajské ředitelství policie vydalo rozhodnutí. Tento postup byl v rozporu s § 36 správního řádu. Dále žalobce namítl nepřiměřený zásah napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Zároveň se správní orgány dostatečně nezabývaly zájmem jeho nezletilé dcery. Na území České republiky žije celá jeho rodina, zejména jeho tři dcery (26, 24 a 14 let) se kterými udržuje pravidelný kontakt. Všechny jsou občanky České republiky. S nezletilou dcerou tráví nejvíce času. Žalobce sice není formálně uveden jako její otec v rodném listu, nicméně tuto roli aktivně vykonává. Nadto jeho otcovství bylo potvrzeno rozsudkem Okresního soudu v Chebu č. j. 18 P 122/2011-279 ze dne 30. 11. 2022. Žalobce dále namítl, že nebyly provedeny výsledky rodinných příslušníků, zejména matky nezletilé dcery, ani nebyl kontaktován orgán sociálně-právní ochrany dětí. V obou rozhodnutích tak chybí konkrétní zhodnocení dopadů těchto rozhodnutí do života nezletilé dcery.
3. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou, přičemž plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

III. Posouzení věci

4. Důvodné je tvrzení žalobce týkající se porušení povinnosti poskytnout mu jakožto účastníkovi řízení možnost, aby se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Tato vada nebyla zhojena ani v odvolacím řízení. Správními orgány nicméně zatížily svá rozhodnutí i dalšími vadami.

Neoprávněný pobyt žalobce na území České republiky

5. Žalobce měl pobývat na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu. Z rozhodnutí krajského ředitelství policie nicméně není seznatelné, po jakou konkrétní dobu se měl žalobce na území ČR nacházet neoprávněně. Napadené rozhodnutí žalovaného pak vychází z neoprávněného pobytu žalobce na území ČR od 15. 6. do 28. 6. 2023. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí nicméně není zřejmé, jak k tomuto časovému úseku žalovaný dospěl.

6. Krajské ředitelství policie shrnulo celou pobytovou historii žalobce na území ČR (od roku 2018). Jak již bylo uvedeno výše, s žalobcem již dříve bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, které bylo zastaveno rozhodnutím ze dne 28. 4. 2022. Správní orgány tudíž nemohly žalobci uložit povinnost opustit území za jeho neoprávněný pobyt na území před tímto datem. To z rozhodnutí krajského ředitelství policie nicméně ani explicitně nevyplývá.
7. Krajské ředitelství policie dále vycházelo z toho, že žalobce dne 23. 6. 2022 požádal o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR jako rodinný příslušník občana EU. Tato žádost byla Ministerstvem vnitra zamítnuta a žalobci bylo uloženo, aby ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci rozhodnutí vycestoval. Následné odvolání bylo rovněž zamítnuto a rozhodnutí ministerstva bylo potvrzeno rozhodnutím ze dne 2. 3. 2023 (právní moci nabylo dne 6. 3. 2023). Žalobce tedy měl do 10. 4. 2023 vycestovat z území ČR. Žalobce ale dne 5. 4. 2023 podal ke Krajskému soudu v Plzni žalobou (řízení vedeno pod sp. zn. 77 A 16/2023), kterou spojil s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě. Krajský soud v Plzni usnesením č. j. 77 A 16/2023-48 ze dne 9. 5. 2023 návrhu nevyhověl, přičemž usnesení nabylo právní moci dne 5. 6. 2023. V mezidobě, konkrétně dne 26. 3. 2023, žalobce podal další žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR jako rodinný příslušník občana EU (ve věci rovněž byla podaná žaloba ke Krajskému soudu v Plzni, řízení vedeno pod sp. zn. 35 A 12/2024), přičemž v rámci tohoto řízení žalobci nebylo vydáno osvědčení o oprávněnosti pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců. O tom byl žalobce vyrozuměn přípisem Ministerstva vnitra ze dne 12. 6. 2023.
8. Z výše uvedeného není zřejmé, po jakou konkrétní dobu se měl žalobce nacházet na území neoprávněně. Žádný konkrétní časový úsek krajské ředitelství policie neuvedlo. Vycházelo z toho, že se žalobci od 28. 4. 2022 nepodařilo zlegalizovat pobyt a že opakovaně nevycestoval ze země. Poprvé tomu mělo být po zamítnutém odvolání a potvrzeném rozhodnutí o zamítnutí jeho první žádosti o přechodný pobyt, a tím spojené povinnosti opustit území. Podruhé po tom, co byl vyrozuměn, že mu nesvědčí fikce pobytu (v rámci řízení o druhé žádosti).
9. V obou případech žalobce sice neměl upravený pobyt na území, ale o jeho úpravu se výše uvedenými kroky snažil. Ve chvíli, kdy bylo pravomocně skončeno řízení o jeho první žádosti, probíhalo již u správního orgánu řízení o druhé žádosti. Žalobce tedy po tu dobu sice pobýval na území neoprávněně, ale byl po celou dobu aktivní v tom, aby si pobyt upravit. Je taky nutné zdůraznit, co bylo důvodem zamítnutí obou žalobcových žádostí o přechodný pobyt. Tím důvodem byla skutečnost, že podle Ministerstva vnitra žalobce není právním rodičem nezletilé Nelly, tedy není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Policie nicméně celé správní řízení tuto skutečnost nerozporovala, naopak vycházela z toho, že žalobce je rodinným příslušníkem občana EU. Potom, co byl žalobce vyrozuměn o tom, že mu nesvědčí fikce pobytu v rámci řízení o jeho druhé žádosti, ze země skutečně nevycestoval.
10. Napadené rozhodnutí potom vychází z neoprávněného pobytu žalobce na území od 15. 6 do 28. 6. 2023. Soudu však není zcela zřejmé, jak k tomuto časovému úseku žalovaný dospěl. Žalobce se dostavil na policii dne 28. 6. 2023 za účelem řešení své pobytové situace, tento den tedy odpovídá konci úseku, kdy se zde žalobce měl nacházet neoprávněně. Počátek neoprávněného pobytu žalobce, tj. 15. 6. 2023, v napadeném rozhodnutí již vysvětlen není. Tento den žalovaný zřejmě odvíjí od doručení přípisu Ministerstva vnitra žalobci o tom, že mu nesvědčí fikce pobytu (doručenka ve správním spisu sp. zn. 35 A 12/2024). Následujícího dne po doručení přípisu se tedy žalobce měl zřejmě nacházet na území neoprávněně. Tento

závěr však soud dovozuje z doručanky, která se nachází ve správním spisu k jiné, souběžně projednávané věci žalobce (o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu). Z napadeného rozhodnutí či obsahu správního spisu není seznatelné, proč žalovaný dospěl právě k tomuto časovému úseku.

Možnost seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí

11. Žalobce namítl, že mu nebyla poskytnuta možnost, aby se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí. Tato námitka je důvodná.
12. K tomu soud obecně konstatuje, že úprava seznámení s podklady pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu se neuplatní tam, kde je rozhodnutí prvním úkonem v řízení. To však nevylučuje právo vyjádřit se k prováděným důkazům (a k věci) podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, ani uplatnění § 36 odst. 3 správního řádu v odvolacím řízení.
13. Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje vycházelo z toho, že vydání rozhodnutí je prvním úkonem v řízení, a tudíž nemuselo žalobci poskytnout možnost, aby se seznámil, případně se vyjádřil, k podkladům pro vydání rozhodnutí. Vzhledem k úkonům činěným krajským ředitelstvím policie a skutkovým okolnostem věci nebyl tento postup správný.
14. Novelou zákona č. 222/2017 Sb. bylo do zákona o pobytu cizinců vloženo § 50a odst. 7, podle něhož je v řízení o povinnosti opustit území (ČR) vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Rozhodnutí o povinnosti opustit území oproti rozhodnutí o správním vyhoštění nezakazuje cizinci vstup na území. Podle důvodové zprávy by tak rozhodnutí o povinnosti opustit území mělo být ukládáno u skutkově spíše jednodušších případů, které nevyžadují provádění rozsáhlého dokazování. Cizinecká policie by tak zpravidla již před zahájením řízení měla disponovat dostatkem informací potřebných pro vydání rozhodnutí. Z toho důvodu došlo ke zkoncentrování řízení do jediného úkonu (vydání rozhodnutí).
15. V praxi je běžné, že je s cizincem nejdříve zahájeno řízení o správním vyhoštění, přičemž následně dojde k překvalifikování na řízení o povinnosti opustit území nebo území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. V původně vedeném řízení o správním vyhoštění zpravidla již byly činěny některé úkony, v překvalifikovaném řízení tudíž nemůže být prvním úkonem v řízení vydání rozhodnutí. V takové situaci je žádoucí, aby byl použit standardní procesní postup podle správního řádu.
16. Podle § 50a odst. 5 věty první zákona o pobytu cizinců ve znění od 1. 7. 2023 je v řízení o povinnosti opustit území nebo území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení; to neplatí, je-li vydáno rozhodnutí podle odstavce 1 písm. c) nebo odstavce 2 písm. b).
17. V nynější věci bylo vydáno rozhodnutí podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, lze tudíž přisvědčit závěru žalované, že *dle textu zákona* by mělo být vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Tak tomu však v projednávané věci fakticky nebylo.
18. Žalobce se **dne 28. 6. 2023** dostavil na policii za účelem vyřešení své pobytové situace. Od té doby krajské ředitelství policie činilo ve věci úkony. Například dne 17. 7. 2023 provedlo pobytovou kontrolu a šetření v místě pobytu žalobce. Dne 21. 8. 2023 požádalo Ministerstvo vnitra o zaslání podkladů potřebných pro vydání rozhodnutí, tedy zejména rozhodnutí týkající se pobytové situace žalobce na území ČR. Následně byl žalobce a jeho nezletilá dcera předvoláni, aby dne 7. 9. 2023 podali ve věci vysvětlení. O tři dny později, tj. **dne 10. 9. 2023**,

vydalo krajské ředitelství policie rozhodnutí, které tudíž nemohlo a nebylo prvním úkonem v řízení. Policie nashromáždila řadu podkladů na základě různých úkonů, měla tak žalobci umožnit, aby se s nimi mohl seznámit lhostejno zda podle § 36 odst. 3 správního řádu nebo čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Tato možnost žalobci ale poskytnuta nebyla.

19. Popsanou vadu neodstranila ani žalovaná, naopak ji vlastním postupem zopakovala. Povinnost postupovat podle § 36 odst. 3 správního řádu totiž platí obecně i v případě rozhodování odvolacího orgánu dle § 90 odst. 1 a 5 správního řádu (srov. rozsudky NSS č. j. 8 Ads 251/2022-37 ze dne 14. 5. 2024, odst. 51; č. j. 5 As 252/2022-36 ze dne 8. 3. 2024, odst. 48). Přípustnou výjimkou je situace, kdy se rozsah podkladů pro rozhodnutí o odvolání nezměnil, takže účastník již dříve měl možnost se k nim vyjádřit. To však není nynější situace, neboť žalobce dříve možnost vyjádřit se podle § 36 odst. 3 správního řádu nedostal. Žalovaná tedy v odvolacím řízení také měla postupovat podle § 36 odst. 3 správního řádu.
20. Nadto s žalobcem již dříve bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, které bylo usnesením Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, č. j. KRPK-87553-44/ČJ-2021-190022 ze dne 28. 4. 2022 zastaveno. Důvodem zastavení řízení přitom byl potenciální nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce rozhodnutím o správním vyhoštění či případným rozhodnutím o povinnosti opustit území nebo území členských států EU. Také z toho důvodu mělo být správním orgánům zřejmé, že vydání rozhodnutí nemůže být prvním úkonem v řízení. Dalším dokazováním musely dospět k závěru, proč již nynější rozhodnutí nebude nepřiměřeně zasahovat do soukromého a rodinného života žalobce.

Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života

21. Žalobce dále namítl nepřiměřenost napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Soud dospěl k závěru, že v tomto ohledu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí.
22. Jak již bylo opakovaně uvedeno, s žalobcem bylo dne 15. 11. 2021 zahájeno řízení o správním vyhoštění. Ředitelství služby cizinecké policie usnesením č. j. KRPK-87553-44/ČJ-2021-190022 ze dne 28. 4. 2022 toto řízení zastavilo, neboť dospělo k závěru, že rozhodnutí o správním vyhoštění či případné rozhodnutí o povinnosti opustit území by nepřiměřeně zasahovalo do soukromého a rodinného života žalobce, a také do života jeho rodinných příslušníků. Důvodem mu pro to byla skutečnost, že žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, o kterého skutečně pečuje, ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
23. V nynějším řízení krajské ředitelství policie uvedlo, že shledalo důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Rozhodlo tedy mírněji a žalobci uložilo povinnost opustit území.
24. Žalovaná vycházela a stále i v tomto řízení vychází z toho, že žalobce je rodičem nezletilé N., o kterou skutečně pečuje, tedy že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V nynějším řízení však odchýlně dospěla k závěru, že *rozhodnutí o povinnosti opustit území již nepřiměřeně nezasahuje do soukromého a rodinného života žalobce.*
25. Soudu není zřejmé, *proč správní orgány v nynějším řízení dospěly k opačnému závěru než dříve, i když je žalobce stále považován za rodinného příslušníka občana EU a jeho situace se prima facie nijak nezměnila.* Žalovaná tedy dříve ve věci žalobce dospěla k opačnému závěru, jeho

nyňjší změnu nijak neodůvodnila. Uvedené platí tím píše, že vymezený časový úsek neoprávněného pobytu od 15. 6. do 28. 6. 2023 je relativně krátký, zatímco dopad rozhodnutí o povinnosti opustit území je stále stejný jako v roce 2022, kdy byl předchozí řízení zastaveno.

26. Ani z argumentu žalované, že v původně vedeném řízení o správním vyhoštění byl dán předpoklad, že žalobce bude úspěšný se svou žádostí o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR jako rodinného příslušníka občana EU (resp. vydání osvědčení o oprávněnosti pobytu), závěr o přiměřenosti napadeného rozhodnutí nevyplývá. Žalovaný nemůže úvahu o přiměřenosti napadeného rozhodnutí založit na tom, že žalobci nebyl udělen pobytový titul. Zejména za situace, kdy rozhodujícím důvodem pro neudělení pobytového titulu byla skutečnost, že Ministerstvo vnitra žalobce nepovažovalo za rodinného příslušníka občana EU. Žalovaný oproti tomu vycházel z toho, že žalobce je rodinným příslušníkem občana EU.

Nejlepší zájem nezletilé dcery

27. Krajský soud v Plzni opakovaně s odkazem na cit. nález sp. zn. IV. ÚS 950/19 uvedl, že nejlepší zájem dítěte je jedním ze zájmů, který má být v řízení vyvažován. Středobodem posouzení by měl být pouze, pokud by napadené rozhodnutí přímo či alespoň nepřímo, *nutně a nepominutelně* zasahovalo do *právního postavení* dítěte. To v souzené věci z ničeho to nevyplývá a ani žalobce nevyhnutelnou změnu *právního postavení* dětí netvrdil (srov. rozsudky KS v Plzni č. j. 60 Az 56/2020-96 ze dne 3. 9. 2021, odst. 9–11, č. j. 76 A 2/2021-82 ze dne 15. 12. 2021, odst. 26–28, č. j. 77 A 160/2021-37 ze dne 27. 9. 2022, odst. 39–41, č. j. 55 A 60/2022-75 ze dne 20. 2. 2023, odst. 48). V souzeném případě jde tedy jen o jeden z důležitých zájmů, který má být v řízení zvážen.
28. V případě uložení povinnosti opustit území států EU zákonodárce presumuje přiměřenost zásahu. Rozhodnutí o povinnosti opustit území je ve své podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajících na území ČR. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak jsou výrazně méně intenzivní.
29. Bylo tedy na žalobci, aby v souladu s výslovnou úpravou § 174a odst. 1 druhé věty zákona o pobytu cizinců uvedl *konkrétní okolnosti* svého rodinného života a navrhl k nim provedení *konkrétních důkazů*. Toto ustanovení se týká i cizinců s nezletilými dětmi (srov. odst. 28–30 rozsudku KS v Plzni č. j. 35 A 6/2024-75 ze dne 28. 6. 2024, a další rozsudky zdejšího soudu).
30. To však žalobce neučinil. Žalobce sice konkrétně uvedl, jaké konkrétní svědky by chtěl vyslechnout, nicméně nezmínil žádné konkrétní skutečnosti, které měly být zjištěny těmito výsledky. Sdělení žalobce, že „nebyl zjištěn stav zásahu do práv“ je *právní hodnocení* ze strany žalobce, nikoliv jeho konkrétní *skutkové* tvrzení. Obecné pak je tvrzení, že výsledky „mohly vnést nové skutečnosti“ a poskytnout „kompletní a ucelený pohled na rodinnou situaci“. Tuto rodinnou situaci jistě bylo možné blíže popsat (srov. i její podrobnější popis ve věci sp. zn. 35 A 12/2024). Uvedené pak platí i pro případnou zprávu orgánu sociálně právní ochrany dětí, neboť není zřejmé, k čemu konkrétně se měla vztahovat.
31. Soud opakovaně konstatuje, že toto jsou zcela obecně odůvodněné důkazní návrhy, které není třeba provádět. Důkazní návrh musí být konkrétní, musí tedy označovat skutečnosti, které mají být prokázány. Jestliže důkazní návrh není konkrétní, nemůže být úspěšný. Důkazní návrhy nemají sloužit k tomu, aby teprve při provádění důkazu výsledkem zazněla rozhodná

skutková tvrzení účastníka (srov. rozsudky KS v Plzni č. j. 77 A 151/2020-124 ze dne 5. 5. 2021, č. j. 76 A 4/2021-56 ze dne 9. 2. 2022, č. j. 77 A 112/2021-43 ze dne 30. 3. 2022, č. j. 55 A 60/2022-75 ze dne 20. 2. 2023, a rozsudky NSS č. j. 6 As 147/2013-29 ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 Azs 161/2020-45 ze dne 30. 7. 2020). Kategorie „*velmi obecných důvodů pro návrh na provedení důkazu*“ (např. rozsudky NSS č. j. 5 Azs 349/2020-37 ze dne 24. 2. 2023, č. j. 5 Azs 33/2022-39 ze dne 18. 10. 2022) je tedy neakceptovatelná, a v rozporu s účelem dokazování i dosavadní judikaturou správních soudů (srov. např. rozsudky NSS č. j. 4 Azs 166/2022-60 ze dne 16. 9. 2022, č. j. 9 Azs 39/2022-50 ze dne 13. 5. 2022).

32. Správní orgány tedy nepochybily, když nedoplnily dokazování za účelem podrobnějšího zjištění rodinné situace žalobce. Tvrzení žalobce jim nedávala žádný důvod, proč to učinit.

IV. Závěr

33. Z uvedených důvodů soud zrušil rozhodnutí žalované pro vady řízení a věc jí vrátil k dalšímu řízení podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. Protože stejnými nedostatky trpělo i rozhodnutí krajského ředitelství policie, soud zrušil i toto rozhodnutí podle § 78 odst. 1, 3 s. ř. s.
34. V dalším řízení budou správní orgány nadále vycházet z toho, že žalobce je rodinným příslušníkem občanky EU. Opětovně se budou zabývat tím, kdy že se žalobce měl na území České republiky nacházet neoprávněně. Přitom přihlédnou k tomu, že rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců o neudělení pobytového oprávnění vydaná v přímo v případě žalobce, byla zdejším soudem opakovaně zrušena (rozsudky sp. zn. 77A 16/2023 ze dne 23. 10. 2024, sp. zn. 35 A 12/2024 ze dne 24. 10. 2024). Pokud správní orgány opětovně dojdou k závěru o protiprávnosti pobytu žalobce na území státu, opětovně zváží, zda délka a důvody tohoto neoprávněného pobytu v porovnání s omezením rodinného života žalobce odůvodňuje uložení povinnosti opustit území.
35. Žalobce měl ve věci plný procesní úspěch. Náleží mu proto náhrada nákladů řízení ze strany neúspěšné žalované (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.). Ta se skládá ze zaplacených soudních poplatků ve výši 4 000 Kč (za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě), odměny advokáta za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení, žaloba), odměny advokáta za jeden úkon právní služby po 1 550 Kč podle § 11 odst. 3 ve spojení s odst. 2 písm. a) advokátního tarifu (úspěšný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě; srov. rozsudek NSS č. j. 10 Azs 245/2014-41 ze dne 29. 1. 2015) a paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč za každý výše uvedený úkon právní služby. Částka náhrady se zvyšuje o 1 817 Kč odpovídající 21 % DPH z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů. Žalovaná je tedy povinna nahradit žalobci náklady řízení v celkové výši 14 467 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.
36. Krajský soud v Plzni nenásledoval rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 38/2024-50 ze dne 14. 3. 2024 v tom smyslu, že by hodnotil, zda byl návrh na přiznání odkladného účinku podán *samostatně* nebo jako *součást listiny nesoucí podání ve věci samé*. Takové kritérium totiž Nejvyšší správní soud nevysvětlil, advokátní tarif jej nezná a takové kritérium nemá ani žádné věcné opodstatnění: návrh na přiznání odkladného účinku žalobě je totiž samostatným úkonem právní služby odlišným od *podání ve věci samé* bez ohledu na to, zda byl obsažen v samostatném podání nebo společně s jiným úkonem v rámci jednoho podání.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 14. listopadu 2024

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce